

Людина жадає, щоб її любили чи принаймні захоплювалися нею, або боялися, або хоча б ненавиділи і зневажали. Людина має потребу викликати в інших якісь почуття. Душа тремтить від страху спустошеності й прагне контакту за будь-яку ціну.

Яльмар Сьодерберг «Доктор Глас»

Афіша зі словами «Кохання. Сестринство. Музика» почервоніла від крові.

Ванесса тяжко сапала, відчуючи хвилі адреналіну, що прокочувалися її тілом. Запах порохового диму все ще відчувався у носі. Вона витерла сльози стиснутими кулаками, зціпила зуби і проковтнула власний зойк. Під афішею лежав поліціант. Тіло було спотворене, його застрелили у голову. Кров поліціанта забризкала афішу й тепер розтікалася по траві. Поруч, напівколом, лежали ще четверо жінок. Деякі з них ледь ворушилися, інші волали від болю. Кликали своїх матерів, дітей, молили Бога.

Біля виходу натовп жінок намагався покинути територію фестивалю.

Сирени поліції та швидкої наближалися до місця, ревучи так, ніби і вони теж були в паніці.

Ванесса відчула рух поряд із собою. Ніколас смикнув її за руку. Вона здивовано поглянула на нього. Примружилася. Його губи рухалися, але Ванесса не чула, що він казав.

Раптово він підбіг до однієї з дівчат і впав поруч із нею. Дівчинка була маленькою і тендітною.

Волосся пофарбоване в зелений колір.

Ванесса ступила крок у їхній бік, але ноги її не тримали. Вона зашпорталася. Ледь не впала. Їй вдалося встояти на ногах і підійти до Ніколаса. Він тримав голову дівчинки в своїх руках, її волосся струменіло кризь його пальці. Він залементував і прихилився головою до її лоба.

Аж тепер Ванесса збагнула, хто ця дівчинка. І нарешті дозволила собі роздивитися її тіло з ніг до голови. У животі постраждалої зяяла велика діра. Ніколас відпустив голову дівчинки і притиснув її рану руками, щоб зупинити кровотечу.

— Вона жива? — скрикнула Ванесса.

Зміст

Пролог	11
Частина 1	15
Частина 2	79
Частина 3	111
Частина 4	167
Частина 5	217
Частина 6	287
Частина 7	333
Частина 8	365
Епілог	403
Подяка.....	407

Прэлэг

Пластиковий пакет застряг у паркані біля в'язниці в Окерсберзі¹. Двадцятип'ятирічна Емелі Рюдén прокрутила ключ у своїй зеленій «кіа», і двигун затих. Вона нахилила голову і притулилася нею до керма.

Два роки тому народилася їхня донька, Нова. Тепер Емелі приїхала сюди, щоб остаточно розійтися з Карімом, якого колись вважала коханням свого життя.

Емелі було страшно. Вона випрямила спину, підняла верхню губу і оцінююче поглянула на своє обличчя у дзеркалі заднього вигляду. Нижня частина одного з передніх зубів пожовкла. Чотири роки тому Карім вдарив її обличчям об обігрівач під час сварки. Емелі тоді втратила свідомість, а коли отямилася, Каріма вже не було. Та через 48 годин, принісши зі собою сморід алкоголю і поту, з почервонілими очима, він прийшов додому і вибачився.

Емелі відчинила двері автівки і, виходячи, одразу потрапила правою ногою у калюжу. Вона мусила це завершити. Заради Нови. Її донька не заслуговує на дитинство з татом, який сидить у в'язниці. Навіть якщо Каріма випустять за три місяці, Емелі була впевнена, що він знову повернеться за ґрати. Рано чи пізно. Радше рано.

Вона швидкими кроками підійшла до входу для відвідувачів, подзвонила, і для неї відчинили двері.

---

¹ Містечко, розташоване на тридцять п'ять кілометрів північніше від Стокгольма.

Впродовж останніх трьох років вона була тут щотижня, за дуже рідкісними винятками. Життя Нови зародилося в одній із кімнат для відвідувачів. Деякі з наглядців щиро їй співчували, але переважна більшість споглядали на неї з презирством.

Впродовж років Емелі робила все, щоб тримати голову високо, іти коридорами з випрямленою спиною. Вона впізнала охоронця на рецепції. Він був достатньо тихий, здавався сором'язливим. Попри те, що вони зустрічалися багато разів, він не подав виду, що впізнав її.

— Я прийшла на побачення із Карімом Лаїмані, — повідомила Емелі.

Охоронець кивнув.

— Можна позичити у вас ручку?

Він передав кулькову ручку, не відриваючи погляду від монітора. Емелі згорнула малюнок Нови й написала дату в правому кутку.

Після цього процедура була така ж, як завжди: куртку, торбинку, мобільний телефон і ключі замкнули у шафі. Потім її провели крізь металодетектор та обшукали.

Емелі розвела руки і дозволила охоронцю пройти руками по її тілу.

— Ходімо за мною, — механічно промовив він і притиснув пропуск до сканера.

Вони прошкували коридором, потім повернули праворуч. Охоронець попереду, Емелі з малюнком Нови у руках позаду. Чоловік зупинився перед білими дверима з круглим віконцем. Карім сидів у маленькій кімнатці, тримаючи руки на столі. Двері відчинилися, й Емелі зайшла всередину. Вона глибоко вдихнула. Ноги і руки тремтіли. Поки двері зачинялися позаду неї, у голові прокручувала слова, які планувала сказати.

Карім підвівся. Промова, яку вона завчила напам'ять, нараз вилетіла з голови. Він притягнув її до себе, схопив за груди.

— Каріме, припини...

Він удав, що не чує, натомість притиснувся до неї тазом і поліз язиком до її рота. Жінка відштовхнула його.

ЩУРЯЧИЙ КОРІЛЬ

— Що в біса з тобою не так? — невдоволено запитав він.

Карім кілька секунд злісно вдивлявся в її обличчя, потім розвернувся і сів на крісло. Емелі поклала малюнок Нови на стіл, він без інтересу зиркнув на папірець.

— Ти погладшала. Не залетіла знову?

Емелі поправила прядку волосся, що вибилася зі зачіски. Розтулила рота, але горло повністю пересохло. Коли врешті зможе промовити всі потрібні слова, вона вже не буде його дівчиною, а стане його ворогом. Світ Каріма чорно-білий. Сказане вже ніколи не вдасться забрати назад. Вона прочистила горло і спробувала вгамувати тремтіння в голосі.

— Я більше не хочу бути разом із тобою.

Карім звів брови і гучно пошкрябав свою темну щетину рукою.

— Припини це.

— Я не можу припинити, — відповіла вона. Голос зірвався, знову прокашлялася. — Я більше так не витримаю.

Очі Каріма звузилися, щелепи стиснулися. Він повільно, зі скреготом, підвівся з крісла і почав рух до Емелі.

— Гадаєш, ти можеш сама приймати такі рішення?

Він підійшов майже впритул, але Емелі стояла непохитно.

— Будь ласка... — прошепотіла вона зі сльозами у голосі. Заплющила очі. Зробила ковток. — Просто лиші мене в спокої. Ти можеш зустрічатися з Новою, коли вийдеш із в'язниці.

— Ти з кимсь спиш?

— Ні.

Обличчя Каріма зупинилося за десять сантиметрів від її. Він поводив носом, ніби приношуючись до повітря.

— Так-так, ти ніколи не вміла брехати. Певно, розсувала ноги перед половиною міста? Тупа. Клята. Шльондра.

Емелі повернулася і потягнулася до клямки дверей, але Карім встиг схопити її за руку.

— Ти не викрутишся. Якщо дізнаюся, що ти спала з кимось іще, я тебе вб'ю.

ПАСКАЛЬ ЕНГМАН

Охоронець різко відчинив двері. Карім відпустив руки і показав долоні. Емелі вихопила свою руку і потерла зап'ясток.

Наступної секунди голос Каріма наповнив кімнату для відвідин.

— Я тебе вб'ю! От побачиш! Ти про це пошкодуєш! — проревів він.

Охоронець став між ними, обличчям до Каріма.

— Заспокойся.

Карім глипав на Емелі через плече охоронця, не відриваючи погляду. Він посміхався, відступаючи назад.

Частина 1

Ми теж люди. Ми просто хочемо, щоб нас любили такими, якими ми є. Наша безнадійність не виникла нізвідки. Я радий, що ти ніколи так не почувалася, але сподіваюся, що ти можеш поспівчувати. Ви цькуєте нас, принижуйте нас. Всюди. Натомість ви б мали запитати нас, чому ми так відчуваємося. Часто причиною цього є конкретні історії. Якби ви послушали наші розповіді, можливо, ви б більше співчували нашому становищу, бо ми, попри все, його не обирали.

Анонім

1

Самотня тоненька гірлянда висіла на ялинці у парку Моніки Зеттерлюнд. Кримінальний інспектор Ванесса Франк була одягнена у темно-синій плащ, темні костюмні штани і випрасувану білу сорочку.

Вона провела язиком по яснах. Вперше у своєму житті Ванесса дала собі новорічну обіцянку: перестати вживати сніос¹. Відклала це усю зиму, й ось уже настав квітень. Сніг розтанув. Жінка використала свою останню подушечку сніосу 48 годин тому, і тепер усе її тіло свербіло від нестачі тютюну в тілі.

У «Мобільному бутику Хассана», де продавали багато різного, незважаючи на назву, все ще світилося.

Дзвоник при вході тельнькнув, Хассан усміхнувся, коли побачив Ванессу.

— Інспекторко Франк! — привітався він ламаною шведською і склав пальцями сердечко. — Сподіваюся, ви не по сніос прийшли?

— Ну тебе, мені 43 роки. Дай упаковку.

— Два дні тому ви стояли на цьому ж місці й заборонили мені продавати вам сніос.

— Або продавай упаковку, або я тебе пограбую.

Хассан швидко загоротив собою холодильник зі сніосом.

---

¹ Популярний у Швеції тютюновий продукт у формі невеликих мішечків, який вживають, розміщуючи його між яснами та верхньою губою.

— Електронні цигарки? Не такі небезпечні, займають руки, — сказав він і показав рукою в бік вітрини. — Я серйозно, Ванессо, ви змусили мене пообіцяти, й я планую дотримати обіцянки.

Ванесса закотила очі й поправила коміречь на сорочці. Їй подобалися люди, які тримали своє слово.

— Та-та, давай свою фігню. Але, Хассане, дивися, не пробий підлоги.

Він із нерозумінням зиркнув спершу на неї, а потім на свої ноги.

— Що?

— Моральним стрижнем, що стирчить у тебе з душі.

Ванесса зупинилася на розі біля Уденплану, запалила електронну цигарку, зробила затяжку і дослідила білий дим, що наповнив темний весняний вечір. Пішла у напрямку Свеавеген. Літні тераси вже відкрилися. Люди цмулили пиво за довгими дерев'яними столами, накинувши пледи на плечі.

Життя Ванесси наразі перебувало у стані перемовин і прийняття правок. У грудні до Наташі, шістнадцятирічної сирійської дівчини, яка жила з нею, зателефонував її батько. Він пережив війну, був травмований, але пережив. На Різдво Ванесса попрощалася з Наташею біля дверей під'їзду і провела задні фари таксі очима, аж поки вони не зникли на під'їзді до Сурбруннгатан. Червоні фари гальм блимнули і на секунду пробудили в Ванессі надію, що Наташа вистрибне з таксі, схопить свою валізу, підбіжить до неї і скаже, що це все було просто непорозумінням. Минуло вже чотири місяці, але самотність досі щодня відчувалася як скрегіт іржавого велосипедного ланцюга об колесо.

По Свеавеген роз'їжджали старі машини, а їхні пасажирки, — раггаре¹ у картатих сорочках і камізельках, — гучно підспівували

¹ Субкультура, популярна у Швеції, особливо серед чоловіків середнього віку, представники якої поділяють любов до американських автомобілів і музики 1950-х років, часто носять джинси, грубі черевики і картаті сорочки. Сприймаються загальним суспільством помірним несхваленням і є об'єктом для жартів.

Едді Медузі і Брюсу Спрінгстїну. Запах бензину. Конфедератські прапори. Один чолов'яга притиснув свою оголену худорляву дупу до заднього скла білого «шевроле», що проїжджав повз. Ванесса хотїла повернути праворуч, пройтися парком Ванадїс дорогою додому, але тротуар був перегороджений будївельними огорожами. Вона ненавидїла ходити під ними, бо завжди здавалося, що ті огорожі будь-якої секунди розваляться. Натомїсть перейшла через Уденгатан і пішла вздовж автобусної зупинки.

Коли проходила повз бар Storstad, то побачила знайоме обличчя — театрального режисера Сванте Лїдєна. Вони були одружені 12 рокїв, до того моменту, поки вона не дїзналася, що від нього завагітїла одна молода акторка. Ванесса ї оком не повела і йшла собі далї. Їй не вдалося пройти і кількох метрїв, як пролунало її їм'я.

— Можна ж і привїтатися?

— Привїт.

Вона розвернулася на підборах, Сванте швидко підїйшов і м'яко торкнувся її плеча.

— Не хочеш зайти на хвилинку?

Він із благанням поглянув на жїнку. Альтернативою було піти додому, розвалитися на диванї і переглядати Animal Planet.

— Окей.

Сванте притримав дверї і запитав, що вона б хотїла випити. Ванесса попросила джин із тонїком і сіла біля вікна. Кинула оком на простїр між баром і столом, де нетверезї люди клеїлися одне до одного.

«Ми, люди, це просто ссавці у кольоровому одязї, — подумала вона. — За сто рокїв усї в цїй кїмнатї вже помруть. Білї рештки кїсток і пил, похованї на три метри під землею. Нїхто не знатиме, що ми провели цї декілька годин разом». Думка її засмутила.

— Маєш гарний вигляд, — похвалив Сванте і поставив напїй на стїл між ними двома.

Ванесса підняла келих у його бїк.

— А ти маєш вигляд, нїби помер ще 2003-го.

— Будьмо, — незворушно сказав Сванте. — Як твої справи?

Ванесса зробила ковток. Якщо вона вже тут, то можна бути і більш привітною. На згадку про добрі часи. Попри все, вона була рада побачити Сванте.

Протягом років, які вони провели разом, їм було добре. Вона навчилася жити з розумінням, що він волочить за всім, що ворушиться. Але не могла йому пробачити, що відмовився від власної дитини. Коли Ванесса завагітніла за якийсь час до розлучення, переконав її зробити аборт. А тепер було вже запізно.

— Я змінила роботу.

— Пішла з поліції?

Ванесса похитала головою.

— Новий відділ. Я звільнилася з «Нова» і тепер є детективом в Нацубивствах¹.

Вона виловила один із кубиків льоду і розгризла його.

— Нацубивствах?

З динаміків лунав Piano Man, Ванесса нахилилася, щоб пере-
кричати Біллі Джоела.

— Їжджу країною і допомагаю колегам розслідувати вбивства.

— «Та, що подорожує вбивствами». Була б хороша назва для фільму. І, якщо вірити газетам, роботи вистачає?

За годину, після трьох джинів із тоніком, Ванесса почувалася доволі сп'янілою. Вона не хотіла йти додому. Сванте у багатьох сенсах був кнедником, слабкою імітацією чоловіка, але він їй подобався. Вони і досі не торкнулися теми Йоганни Ек, акторки, з якою Сванте зараз жив. Вони також не торкнулися теми дитини пари. Ванесса боялася зруйнувати момент, але, зрештою, не змогла стриматися.

Посеред запитання вона підняла долоню в бік Сванте.

— Як мала? Маю на увазі однорічну дитину, а не ту, заради якої ти мене кинув.

---

¹ Національна комісія з розслідування вбивств, особливий відділ поліції, що займається розслідуваннями по всій території Швеції, допомагаючи локальним правоохоронним органам.

ЩУРЯЧИЙ КОРІЛЬ

Сванте розтулив рота, щоб відповісти, але Ванесса встигла вставити:

— Як ви її назвали? Ясурагі Ліден?

— Ясурагі? Ця діра? Чого б ми раптом...

— Я знайшла рахунок у твоїй куртці, оплачений за дев'ять місяців до її народження. Ви, зірки, любите називати дітей на честь місць, де вони були зачаті.

Сванте почухав щоку.

— Визнаю, що повівся негідно, — сказав він. — Мені шкода.

Вони кілька секунд дивилися одне одному в вічі, поки Ванесса не махнула рукою.

— Не шкодуй.

Вона зиркнула на його карі очі, перевела погляд вище, на пишне волосся. У ньому було набагато більше сивини, ніж коли вони востаннє бачилися, майже вся голова вже була сивою.

Ваннеса дозволила погляду опуститися нижче, на великі руки, погризені нігті.

Вона сумувала за його почуттям гумору. За безпекою. За тим, як він прикусував нижню губу, коли читав щось у ранковій газеті й не погоджувався із написаним. За тим, як він її торкався. Впевнено. Владно. За його погано прихованими ревностями, коли їй подобався інший чоловік.

— Ти щасливий із нею?

Він сперся підборіддям на руку.

— З нею якось інакше. Якось простіше.

— А тобі конче необхідно бути аж таким чесним?

Якийсь чоловік зачепив Ванессу за спину. Вона підсунула крісло ближче до Сванте.

— Знаєш, що мене найбільше злить? — запитала вона.

— Ні.

— Що ти перетворив мене на кліше.

Сванте звів брови. Ванесса схопила його руку і приклала її до своїх грудей. Прооперувала їх за пів року до того.

— Бісове кліше старіючої і покинутої жінки.

ПАСКАЛЬ ЕНГМАН

Він засміявся і відвів руку. Трохи заповільно, щоб Ванесса цього не помітила. Чому їй так хотілося, щоб Сванте її бажав? Чому він так на неї впливав? Вона чудово дає собі раду сама. Він їй не потрібен. Він зробив свій вибір.

Може, їй хотілося помститися Йоганні? Все так просто?

— Скажи це.

— Сказати що, Ванессо?

Вона нахилилася вперед, відчула запах одеколону «Фаренгейт».

— Що ти досі мене хочеш.

2

ЯСМІНА КОВАЧ зняла з себе круглі окуляри, і редакція «Вечірньої преси» вмить перетворилася на розмазаний малюнок. Вона порилася в наплічнику, що висів на спинці крісла, знайшла футляр від окулярів і, діставши з нього блакитну ганчірку, протерла скельця добре знайомими рухами.

Потім одягла окуляри. Столи, люди і монітори комп'ютерів знову отримали чіткі контури.

Ясміна часто думала про те, що якби їй не пощастило народитися у час до винаходу окулярів, то ніколи б не дожила до двадцяти восьми років, а радше стала б здобиччю для вовків задовго до того.

Вона хихикнула, уявивши себе у печерному одязі, і колега, який сидів за столом поруч, Макс Левенгаупт, обернувся до неї.

— Що смішного? — з роздратуванням у голосі запитав він і зиркнув на монітор Ясміни.

— Нічого такого, — відповіла вона, відчуючи жар на щоках.

Макс розтулив рота, щоб щось відповісти, але його перебив голос позаду.

— Молодь, не хочете кави?

Ганс Гоффман, старший репортер, який іноді працював увечері й у вихідні, визирнув з-за свого комп'ютера. Макс закотив очі й безгучно проартикулював: «Старигань». Ясміні було шкода Гоффмана.

— Залюбки, — сказала вона і підвелася.

Вони пройшлися рядами робочих столів, повз зашлену кімнату головного редактора. Кавова машина приснула блідо-коричневу рідину у філіжанку.

— Ти ж зі Смоланду¹, правильно? — спитав Гоффман.

Ясміна кивнула.

— З Векше².

— І Ковач. Це ж хорватське прізвище?

— Боснійське.

Ясміна взяла каву та вже хотіла повернутися до комп'ютера і дописати останню на сьогодні статтю — історію про kota в Онге, який повернувся додому після двох років відсутності, але Гоффман зробив знак, аби вона залишилася.

— Ти мусиш презентувати більше своїх ідей, якщо хочеш залишитися в газеті. Інакше такі, як він, тебе з'їдять, — зауважив він і кивнув у бік Макса Левенгаупта.

— Знаю. В мене є хороша чернетка стосовно Вільяма Бергстранда. Ну, знаєш, політика з парламенту.

— Це добре. Сильні сторони, дитинко. Покажуй їх. Ти талановита, я читав твої роботи. Розслідування нерозкритих убивств жінок було просто фантастичне, але треба розширювати своє поле. Займися політиками.

Ясміна глипнула на стіл, за яким, закинувши на нього ноги, сидів шеф відділу новин Бенгт «Бик» Свенссон. З ноутбуком на животі. Ясміна відчула в собі хоробрість. Повернулася до свого комп'ютера і відкрила файл із розслідуванням. Кілька днів тому вона надіслала запит про чеки політика соціал-демократа Вільяма Бергстранда до адміністрації парламенту. Той нещодавно був у Парижі, і серед його чеків було два рахунки з ресторанів на п'ять тисяч крон кожний, дорогий готель і шопінг. Все оплачено з парламентської картки. Та найогиднішою виявилась брехня Бергстранда, якому пророкували світле майбутнє в партії, що з ним тоді була його колега з парламенту Анні Шелльман. Проте, судячи

---

¹ Історична назва провінції у південній Швеції.

² Місто на півдні Швеції, адміністративний центр лену Крунуберг.

зі сторінки Анні в інстаграмі, вона в цей час перебувала у Сундсваллі.

— А тепер куди зібралася? — поцікавився Макс.

— Просто заберу роздруківку.

— Годі розмовляти так тихо, я тебе не чую, — сказав Макс. Він склав долоню у формі рурки і приклав її до вуха. — Що ти роздрукувала?

— Я працюю над однією справою, — вона засумнівалася, знову сіла на своє місце і нахилилася до Макса. Він був тямущий. Одразу второпав, що вона знайшла в чеках Бергстранда. — Але не можу з ним зв'язатися, він мене уникає. Хочеш допомогти?

Макс повільно кивнув. Ясміна зауважила, що він проти своєї волі був вражений нею. Зраділа.

Поки гудів принтер, Ясміна роздивлялася класичні афіші й обкладинки, розвішані на стінах редакції. Завершення війни 1945, Пограбування на площі Норрмальмсторг 1973, Підриг білоруського посольства 1975, Троцца парома «Естонія» 1994, Атака на вежі-близнюки 2001.

Ясміна стала позаду Бика. Він усе ще споглядав в екран свого ноутбука.

— Слухаю? — сказав він і почав колупати пальцем у вусі.

— Я хотіла запитати, чи ти... Може, в тебе є кілька хвилин, я працюю над однією справою.

Бик із огидою зиркнув на свій палець і витер його об стегно. На джинсах з'явилася жовта пляма.

— Єссіко, я не знаю...

— Ясміно.

Вона невпевнено посміхнулася.

— Ясміно, — сказав Бик і закотив очі. — Не знаю, як це працює у Норрчепінгу, чи де ти там...

— Векше. Я з Векше.

Бик запхав пальця і в друге вухо.

— Без різниці. Єдиний текст, який мені від тебе потрібен, це три колонки про того сраного кота, якого знову знайшли, де там, у Гапаранді?

— В Онге.

— Атож. Він готовий?

— Майже, але...

— Жодних але, — роздратовано простогнав Бик. — Бігом назад за свій стіл і роби те, що тобі кажуть. Так це працює в «Вечірній пресі». І цей метод працює чудово, ще від самого відкриття газети 1944-го. Впевнений, в тебе з'явилася прекрасна маленька ідея, але в мене немає часу.

Годину потому Ясмiна Ковач вийшла з редакції «Вечірньої преси» і сіла в задній частині першого автобуса. Тільки біля Фрідгемсплану у салон зайшло більше пасажирів. Повз пролетіла карета швидкої. Це був холодний п'ятничний вечір, Кунгсгольмен купався у теплому жовтому світлі вуличних ліхтарів. Змерзлі люди стояли групами поблизу барів. Безхатьки шукали притулку біля під'їздів, під навісами. Вони спали купкою, притулялися один до одного, як змучені, змерзлі тварини.

Стокгольм був мрією Ясмiни. Вона все життя мріяла бути журналісткою, як і її батько, до того як у Югославії почалася війна.

Кілька місяців тому, ще працюючи репортером у Smålands-posten¹, Ясмiна розслідувала нерозкриті вбивства жінок. Стаття отримала широкий резонанс, на неї звернули увагу ТТ² і обидві великі вечірні газети. Через дві години після публікації їй зателефонував головний редактор «Вечірньої преси» і запропонував тимчасову посаду.

Але ніщо і дотепер не йшло так, як хотіла Ясмiна.

— Завтра буде новий день, — пробурмотіла вона.

---

¹ Місцева газета, яку видають у Векше.

² Шведська національна новинна агенція.